

Toni i Pepi i Sam

Tal com l'Albert ho veia, només hi havia una solució. S'havia de treure de sobre el gos sense que la Cati ni els nens se'n interessin. De nit. S'hauria de fer de nit. Senzillament portaria la Suzy en el cotxe - bé, a algun lloc, més tard ja ho decidiria - obriria la porta, la pitjaria fora, s'allunyaria. Com més aviat millor. Es va sentir descansat d'haver pres la decisió. Fer qualsevol cosa era millor que no fer res. Se n'havia convençut.

Era Diumenge. Es va aixecar de la taula de la cuina on s'havia estat menjant un esmorzar tardà tot sol i es va quedar dret al costat de la pica, les mans a les butxaques. Res no anava bé últimament. Ja tenia prou endergues per ocupar-se sense haver-se d'ocupar d'un gos pudent. Estaven llicenciant a l'Aerojet quan haurien d'estar contractant. Al mig de l'estiu, els contractes dels militars s'escampaven per tot el país i l'Aerojet parlava de llicenciar. Estava llicenciant, de fet, una mica més cada dia. Ell no estava més a l'abric que un altre qualsevol per bé que era allí des de feia dos anys tirant cap els tres. Estava bé amb la gent que calia, sí senyor, però l'antiguitat o l'amistat, ni l'una ni l'altre, no valen un rave aquests dies. Si sortia el teu número, estaves llest - i ningú no hi podia fer res. Estaven preparats per despatxar, doncs despatxaven. Cinquanta, cent homes a la vegada.

Ningú n'estava a l'abric, des de l'encarregat i el capatàs baixant fins el treballador de la línia. I feia tres mesos, just abans que comencessin els llicenciaments, havia deixat que la Cati el convencés de mudar-se a un pis d'un standing de cinquanta mil peles al mes. Merda!

En realitat l'Albert no volia pas deixar l'altre pis. Bé era prou confortable. Qui podia saber que dues setmanes després de la mudança començarien a despatxar? Qui podia saber res aquells dies? Per exemple hi ha allò de la Fru. Era una bona noia, deia que li agradava l'Albert. La Fru portava els llibres a Vinçon. Només passava que es trobava sola, això és el que li va explicar la primera nit. No tenia pas per costum de deixar-se lligar per homes casats, li va dir també la primera nit. Havia conegut la Fru, tres mesos abans quan se sentia deprimat i nerviós amb tota l'història dels llicenciaments acabada de començar. La va trobar al Superbowl, un bar que no estava lluny del nou domicili. Van ballar una estona i la va conduir a casa i es van fer carantonyes en el cotxe davant de casa d'ella. No va pujar amb ella aquella nit, encara que estava segur que hauria pogut.. Va pujar la nit següent.

Ara tenia un embolic, vatua déu, i no sabia com manegar-ho. No volia que continués, i tampoc ho volia tallar: un no ho llença tot per la borda en mig d'una tempesta. L'Albert anava a la deriva, i sabia que anava a la deriva, i on aniria a parar tot plegat no ho podia pas imaginar. Tanmateix li començava a semblar que estava perdent el control de tot. De tot. Últimament, també, s'havia trobat pensant en la vellesa després d'haver tingut restrenyiment durant uns dies - una indisposició que sempre havia associat amb la gent gran. Després hi havia la qüestió de la calvicie incipient i el començar a pensar com es podria pentinar d'una altra manera. Què n'anava a fer de la seva vida? Ho volia saber.

Tenia trenta-un anys.

Totes aquestes preocupacions i llavors la *Viky*, la germana petita de la seva dona, que va donar al nens, l'Àlex i la Mari, aquest gos bord ara fa quatre mesos. Voldria no haver-lo vist mai aquest gos. O la *Viky*, pel que fa al cas. Aquesta mala puta! Sempre sortia amb alguna merda o altre que li acabava costant calers, algun flòstic que es

desmanegava al cap d'un dia o dos i s'havia de reparar. Alguna cosa que faria plorar i xisclar els nens i els faria barallar a mort. Redéu! I després donant-li la volta per mangar-li cinc mil peles a través de la Cati. El sol pensament de tots els talons de cinc o deu mil peles, i un tot just feia pocs mesos per pagar-li el seu cotxe - pagar-li el seu cotxe, per déu, quan ell ignorava fins i tot si tindria un sostre - li feia desitjar de matar aquell maleït gos.

La Viky, l'Àlex i la Mari! La Fru i Suzy el maleït gos!

Tot això era l'Albert

Havia de començar per algun lloc - a posar les coses en ordre, ordenant-ho tot. Ja era hora de *fer* alguna cosa, hora de pensar-ho bé per canviar. I havia decidit de començar aquesta nit.

S'espavilava per fer entrar el gos a dins del cotxe sense que ningú ho notés i, amb un pretext o altre, sortir. Amb tot el fastiguejava pensar la manera com la Cati baixaria els ulls tot mirant-lo vestir-se, i llavors, més tard, tot just abans que travessés la porta li preguntaria on, quanta estona, etc., amb una veu resignada que el feia sentir fatal. No es podria acostumar mai a mentir. D'altra banda, li molestava gastar la poca reserva que li quedava amb la Cati dient-li una mentida per una cosa diferent de la que ella sospitava. Una mentida malaguanyada, diguem. Però no li podia pas dir la veritat, no li podia pas dir que no anava a beure, que no anava a trobar-se amb algú, que en canvi anava a desfer-se del maleït gos donant així el primer pas per posar la seva casa en ordre.

Es va passar la mà per la cara, va mirar de treure's-ho tot del cap per un minut. Va treure una llauna de Nestea de la nevera i va arrencar la llengüeta. La seva vida s'havia tornat un embull, una mentida tapant-ne una altre fins al punt que no estava segur que les podria desembullar si ho hagués de fer.

- El maleït gos, va dir en veu alta.

- No te cap mena de seny! Així ho plantejava l'Albert. A més era una mala peça. Així que la porta de darrera quedava oberta i tothom era fora, pitjava la cortina, entrava al saló i es pixava a l'alfombra. Ara ja hi havia al menys mitja dotzena de taques en forma de mapa. Però el seu indret favorit era el quarto de rentar, on es podia rebolcar en la roba bruta, de manera que tots els calçotets, les calces tenien ara un camal ara el cul mastegat. I mastegava els cables de l'antena a fora la casa, i un cop l'Albert entrava amb el cotxe i va trobar-la estirada en el pati de davant amb un ficus a la boca.

- Està boja. Havia dit, - I m'està tornant boig. No vaig prou de pressa a adobar-ho. La filla de puta. Un dia d'aquests la mataré.

La Cati tolerava el gos durant llargs períodes, anaven tirant aparentment sense hostilitat una bona temporada, però tot d'una se li tirava al damunt amb els punys tancats, tractant-lo de mal parit, de puta, cridant als nens que no el deixessin entrar a les seves habitacions, al saló, etc. La Cati també es comportava així amb els nens. Podia anar fent amb ells com aquell que res, deixar-los fer sense dir res, i d'una revolada girar-hi en contra furiosament i donar-los bufetades, xisclant, - Pareu! Pareu! No ho puc aguantar mes!

Però en canvi et deia, - És el seu primer gos. Recordes com tel devies estimar el teu primer gos.

- El meu gos tenia cervell. - Era un setter Irlandès.

Va passar la tarda. La Cati i els nens van tornar d'algun lloc amb el cotxe, i tots plegats van menjar sandvitxos i patates xips al pati. Es va quedar adormit a l'herba, i quan es va despertar era quasi el vespre.

Es va dutxar, afaitar, posar uns pantalons i una camisa neta. Es va sentir reposat però mandrós. Es va vestir i va pensar en la Fru. Va pensar en la Cati i l'Àlex i la Mari i la Viky i la Suzy. Es va sentir sulfurat.

- Soparem ben aviat, va dir la Cati, entrant al quarto de bany i mirant-se'l.

- Està molt bé. No tinc gana. Massa calor per menjar. Va dir estirant-se el coll de la camisa. - Me'n podria anar a ca el Carles, fer unes capbussades a la piscina, prendre'm unes cerveses.

- Ella va dir, - Ja ho entenc.

- I ell, - Cony!

- I ella, - Ves-hi, m'és igual.

A dins del garatge, va dir, - A la merda tots! i va engegar el rasclat d'una puntada de peu al mig de la pista de ciment. Llavors va encendre una cigarreta i va mirar de sobreposar-se a si mateix. Va aixecar el rasclat i el va posar al seu lloc. S'estava mormolant a si mateix, dient, - Ordre, ordre, quan el gos va arribar al garatge, va ensumar al voltant de la porta, i va mirar a dins.

- Aquí, vine aquí, Suzy. Aquí, noia, li va cridar.

El gos va remenar la cua però es va quedar on era.

Va anar a l'armariet sobre el tallador de gespa i va treure'n una, després dues, i finalment tres llaunes de menjar.

- Tot el que vulguis aquesta nit, Suzy, bona minyona. - Tot el que puguis menjar, la va amanyagar, obrint les dues tapes de la primera llauna i abocant la pasta en el plat del gos.

Va donar voltes amb el cotxe quasi una hora, sense ser capaç de decidir un lloc. Si la deixava simplement en un barri qualsevol i avisaven el dipòsit, tornaria a tenir el gos a casa al cap d'un o dos dies. El dipòsit municipal seria el primer lloc que la Cati aniria a mirar. Recordava haver llegit històries sobre gossos que trobaven el camí de casa a cents de quilòmetres de distància. Recordava haver vist programes de lladres i serenos on algú veia una placa de matrícula, i de pensar-hi el cor li va fer un salt. Exposat a la mirada del públic, sense que es coneguessin tots els fets, fora una cosa ben vergonyosa que et pesquessin abandonant un gos. Caldria trobar l'indret adequat.

Va conduir per les vores del riu. De totes maneres el gos necessitava sortir més, notar la sensació del vent a l'esquena, tenir la possibilitat de nedar i xipollar al riu quan volgués; era una llàstima tenir un gos sempre tancat. Però els camps vora del marge semblaven massa desolats, n'hi una sola casa al voltant. Al capdavall, volia que algú trobés el gos i se'n cuidés. Una casa de dos pisos gran i vella és el que tenia al cap, amb uns nens macos, ben educats i formalets que necessitessin un gos, que necessitessin desesperadament un gos. Però no hi havia cases velles de dos pisos per allà, ni una.

Va tornar cap a l'autovia. No havia sigut capaç de mirar el gos des de que l'havia fet pujar al cotxe. Ara s'estava estirada tranquil·lament al seient del darrere. Però quan van sortir de la carretera i va parar el cotxe, es va asseure i va grinyolar, mirant al voltant.

Es va parar en un bar, va baixar totes les finestres abans de ficar-se a dins. S'hi va estar ben bé una hora, bevent cervesa i jugant amb unes màquines. No deixava de preguntar-se si no hauria hagut de deixar les portes mig obertes també. Quan va tornar a fora, la Suzy seia al seient i estirava els llavis cap a munt ensenyant les dents.

Es va ficar a dins i va tornar a engegar.

Aleshores se li va ocórrer el lloc. El barri on havien viscut, un vertader rusc de criatures i tot just a l'altre cantó de la línia de demarcació a l'ajuntament de Cerdanyola, precisament allà fora el lloc ideal. Si agafaven el gos el portarien al dipòsit de Bellaterra,

no pas al dipòsit de Sant Cugat. Calia simplement anar amb el cotxe per un dels carrers de l'antic veïnatge, parar, llançar per terra un grapat de la merda que menjava, obrir la porta, ajudar-la amb una empenteta, i que anés a campar-se-la mentre ell tocava el dos. Acabat! Ja s'hauria acabat.

Se'n anava convencent mentre s'hi acostava.

Hi havia llums encesos als porxos i a tres o quatre cases hi va veure homes i dones asseguts a les entrades mentre anava conduint. Va donar unes voltes, i quan va arribar a la seva antiga casa va afluir quasi bé fins a parar i va mirar la porta d'entrada, el porxo, les finestres il·luminades. Es va sentir encara més insignificant, mirant-se la casa. Havia viscut aquí - quan temps? Un any, setze mesos? Murcia, Vigo, València - on va conèixer la Cati - Saragossa... Santander, on havia nascut i anat a l'institut. No li semblava que des de que era petit hagués sabut més el que és viure sense preocupacions i desgràcies. Va pensar en els estius pescant i fent càmping a les Cascades, les tardors quan caçava perdius darrere de Sam, la vestimenta roja del setter llampant com un raig al mig dels camps de maïs i els prats d'alfals on el noi que ell fou i el gos que tenia corrien tots dos com a bojos. Hauria desitjat poder continuar rodant i rodant fins que es trobés conduint entre les velles cases de pedra del carrer principal de Santander, girant a l'esquerra al primer semàfor i després a l'esquerra altre vegada, parant-se en arribar a la casa on vivia la seva mare, i mai, mai, per cap mena de raó, mai més tornar-ne a sortir.

Va arribar al cap fosc del carrer. Hi havia un camp gran i buit al davant i el carrer girava a la dreta per vorejar-lo. A la següent mançana no hi havia cases al cantó del camp i només una casa, completament fosca, a l'altre cantó. Va parar el cotxe i, sense pensar-se més el que estava fent, va arregar un grapat de menjar de gos, es va inclinar per sobre el seient, va obrir la porta de darrere pròxima del camp, va llençar fora el pastat, i va dir, "Ves, Suzy." La va pitjar fins que la gossa va saltar a contracor. Es va inclinar més cap enrere, va tancar la porta, i es va allunyar poc a poc. Al cap d'un moment es va posar a corre més i més de pressa.

Es va parar al Canari, el primer bar que va trobar en el camí de tornada a San Cugat. Estava excitat i ple de suor. No se sentia tan completament desllastat ni tranquil·litzat com havia pensat que se sentiria. Però es va continuar dient que era un pas en la bona direcció. Que la sensació de benestar li vindria l'endemà. Només calia esperar-la fora de casa.

Al cap de quatre cerveses una noia amb un suèter de coll de cigne i sandàlies i portant una maleta se li va asseure al costat. La noia va posar la maleta entre els tamborets. Semblava que conegués el cambrer i el cambrer tenia una cosa per dir-li cada vegada que s'acostava, parant-se breument una o dues vegades per parlar. Li va dir que el seu nom era Bibi, però no el deixaria que li pagués una cervesa. En contes d'això li vindria bé menjar-se mitja pizza.

Ell li va fer un somriure, i ella li va tornar. Es va treure les cigarretes i l'encenedor i els va posar a la barra.

- Que sigui una pizza! Va dir.

Més tard, va dir, - Et puc portar a algun lloc?

- No, gràcies. Espero algú, va dir.

Ell va dir - Cap on et dirigeixes?

Ella va dir, - En lloc. Oh, va dir, tocant la maleta amb el peu, - Et refereixes a això? rient. - Visc per aquí cap a les Fonts. No vaig en lloc. Només hi ha a dins un motor de màquina de rentar de la meva mare. En Joan - es tracta del cambrer - te bones mans adobant coses. En Joan va dir que ens ho adobaria per res.

L'Albert es va llevar. Vacil·lava una mica quan es va inclinar cap a ella. Va dir, - Bé, adéu, maca. En veurem un dia d'aquests.

- Pots comptar! Va dir ella. - I gràcies per la pizza. No havia menjat des de l'hora de dinar. Estic mirant de traurem una mica d'això. Es va aixecar el suèter, es va pessigar un grapat de carn a la cintura.

Vols dir que no et puc portar en lloc? va dir ell.

La dona va fer que no amb el cap.

De nou en el cotxe, conduint, va buscar les cigarretes i després, frenèticament, l'encenedor, recordant que ho havia deixat tot en el bar. Al dimoni tot plegat, va pensar deixem-li que s'ho quedi. Deixem que posi l'encenedor i les cigarretes a la maleta amb la maquina de rentar. Ho va apuntar en el compte del gos, una despesa més. Però la última, vatua déu! El disgustava ara, ara que estava posant-les coses al seu lloc, que la noia no hagués estat més simpàtica. Si hagués estat d'un altre humor, se l'hauria poguda lligar. Però quan estàs deprimet se't nota en tot, fins en la manera d'encendre una cigarreta.

Va decidir anar a veure la Fru. Es va parar en una botiga de licors i va comprar una botella de whisky i va pujar l'escala del pis d'ella i es va parar al replà per recuperar l'alè i netejar-se les dents amb la llengua. Encara podia sentir el gust dels xampinyons de la pizza i la boca i la gargamella escaldufades pel whisky. Es va adonar que el que volia era anar directe al quarto de bany de la Fru i utilitzar el seu raspall de dents.

Va trucar. - Soc jo, l'Albert, va dir baixet. - L'Albert, va dir més fort. Va sentir els seus peus picar terra. Va obrir el pany i després va provar de treure la balda mentre ell s'arrepentava feixugament contra la porta.

- Estiga't un moment, estimat. Albert, has de parar de pitjar - No puc treure la balda. Ara, va dir i va obrir la porta, escrutant-li la cara mentre l'agafava per la mà.

Es van abraçar amb mala traça, i ell li va fer un petó a la galta.

- Seu, estimat. Aquí. Ella va encendre una làmpara i el va ajudar cap el sofà. Llavors es va tocar els rulls amb els dits i va dir. Em posaré una mica de pintallavis. Que vols mentrestant? Cafè? Un suc? Una cervesa? Em sembla que tinc cervesa. Que portes aquí... whisky? Que vols, estimat? Li va acariciar els cabells amb una mà i es va inclinar al damunt seu fixant-lo en els ulls. - Pobret, digue'm que vols? va dir.

- Només vull que m'ajudis, va dir. - Aquí, seu. Res de pintallavis, va dir, estirant-la cap a la seva falda. - Apuntala'm. Estic caient, va dir.

Ella li va passar el braç al voltant de les espatlles. Va dir, - Vine cap el llit, noi, jo et donaré el que t'agrada.

- T'haig de dir, Fru, va dir, patino sobre un gel prim. Em puc enfonsar a qualsevol moment... no se. Se la mirava amb una expressió fixa, cruixida, que podia notar però no pas corregir. - És seriós, va dir.

Ella va assentir. No pensis en res, estimat, relaxa't, li va dir. Va aixecar la cara fins a la d'ell i li va fer un petó al front i després al llavis. Es va regirar lleugerament a la seva falda i va dir, - No, no et moguis, Albert. Els dits de les dues mans s'escorrien pel seu clatell i li agafaven la cara al mateix temps. Els ulls d'ell es van bellugar al voltant de l'habitació un instant, llavors va mirar de concentrar-se en el que feia ella. Ella li aguantava el cap al seu lloc amb els seus dits forts. Amb les ungles dels dits grossos li estava esprement un barb al costat del nas.

- Estiga't quiet! Li deia.

- No, va dir ell. - No ho facis! Para! No estic d'humor per això.

- Ja quasi bé el tinc. Estiga't quiet, et dic!... Ja està, mira això. Que me'n dius d'això? No sabies que el tenies, oi? Ara només un altre, un de gros, estimat. L'últim, li va dir.

Quarto de bany, li va dir ell, traint-se-la de sobre amb força, obrint-se camí.

A casa tot eren llàgrimes, confusió. La Mari va córrer cap el cotxe plorant abans que pogués aparcar.

- La Suzy se'n ha anat, va somicar. La Suzy se'n ha anat i no tornarà més, papà, ho se. Se'n ha anat!

Déu meu, el cor saltava. *Que he fet?*

- No et preocupis, maca. Segurament només a anat a donar un vol per córrer una mica. Tornarà. Va dir.

- No ho farà, papà, Se que no ho farà. La mama diu que potser haurem de comprar un altre gos.

- No estaria bé això, maca? va dir. - Un altre gos, si la Suzy no torna? anirem a la tenda d'animals - .

- No vull un altre gos! va plorar la criatura, agafant-se-li a la cama.

- No podríem tenir un mico, papà, en contes d'un gos? va preguntar l'Àlex. - Si anem a la tenda d'animals a mirar per un gos, no podem aconseguir un mico en el seu lloc?

- No vull un mico! Va cridar la Mari. Vull la Suzy.

- Ara tothom ho deixa corre, deixeu el papà entrar a casa. El papà te un maldecap terrible, va dir.

La Cati treia una plata del forn. Se la veia cansada, irritable... envellida. No se'l va mirar. - T'ho han dit el nens? que la Suzy se'n ha anat? He escorcollat el barri. Per tot arreu, t'ho juro.

- El gos tornarà a aparèixer, va dir ell. - Segurament només dona un vol per algun lloc. El gos tornarà, va dir.

- De veritat, va dir, girant-se cap a ell amb les mans a les anques, - Penso que és una altre cosa. Penso que l'han pogut atropellar. Vull que vagis a donar voltes amb el cotxe. Els nens el van cridar la nit passada, i després se'n va anar. Aquesta és la última vegada que se l'ha vist. He trucat al dipòsit i els hi he descrit, però m'han dit que encara no han tornat tots els seus camions. Se suposa que haig de tornar a trucar al matí.

Es va ficar al quarto de bany i la podia sentir encara parlant. Va començar a omplir la pica, demanant-se, amb una sensació de tremolor a l'estómac, com era exactament de greu la seva falta. Quan va tancar les aixetes, encara la podia sentir. Es va quedar mirant la pica.

- M'has sentit? Li va cridar. Vull que surtis a voltar amb el cotxe i la busquis després de sopar. Els nens poden venir amb tu i buscar també.... Albert?

- Sí, sí, va contestar.

- Què? va dir ella. Què dius?

- Dic que sí. Sí! Molt bé. Qualsevol cosa! Solament deixa'm rentar abans, vols?

Se'l va mirar de la cuina. - Bé, que dimonis t'està burinant? Jo no et vaig pas demanar d'emborratjar-te la nit passada, oi? ja n'he tingut prou de tot això, t'ho puc ben dir! He tingut un dia infernal, si ho vols saber. L'Àlex despertant-me a les cinc de la matinada acotxant-se amb mi, dient-me que el seu papà roncava tant fort que... l'espantaves! Et vaig veure aquí fora amb la roba posada, espatarrat i l'habitació pudent l'esperit de vi. T'aviso, ja en tinc prou d'això! Va mirar per la cuina al seu voltant, com si anés a empunyar alguna cosa.

Va tancar la porta d'un cop. Tot se n'estava anant a fer punyetes. Mentre s'afaitava, es va parar d'un cop i mantenint la navalla a la mà es va mirar al mirall: la cara inflada, sense personalitat - immoral, aquesta era la paraula. Va posar la navalla. *Em sembla que aquesta vegada he comès la falta més greu. Em sembla que he comès la falta més greu de totes.* Va tornar a pujar la navalla fins el coll i va acabar.

No es va dutxar, no es va canviar la roba. - Posa'm el sopar al forn, va dir. - O a la nevera. Surto. Ara mateix, va dir.

- Pots esperar fins després de sopar. Els nens poden venir amb tu.

- No, a fer punyetes. Deixa'ls que acabin de sopar, que mirin pels voltants si volen. No tinc gana, i aviat es farà fosc.

- Ens estem tornant tots bojós? va dir ella. - No se el que ens ve al damunt. Estic a punt per un atac de nervis. Estic a punt per perdre el cap. Que els passarà als nens si perdo el cap? Es va ensorrar sobre dels fogons, la cara arrugada, les llàgrimes li rodolaven galtes avall. De totes maneres, tu no te'ls estimes! No els has estimat mai. No és el gos el que em preocupa. Som nosaltres! Som nosaltres! Ja sé que a mi ja no m'estimes més - maleït siguis - però el pitjor és que no t'estimes ni els nens.

- Cati, Cati! va dir. - Deu meu! Tot anirà bé. T'ho prometo, va dir, - No et preocupis, va dir, - T'ho prometo, les coses s'adobaran. Trobaré el gos i les coses s'adobaran, va dir.

Va sortir de la casa d'un salt, es va arrupir entre les mates quan va sentir els nens que s'acostaven: la nena plorant, dient, - Suzy, Suzy; el noi dient que potser un tren l'havia atropellat. Quan van ser dins de la casa va fer una correguda fins el cotxe.

Es desesperava a tots els semàfors que s'havia d'aturar, li recava amargament el temps perdut per posar benzina. El sol era baix i pesant justament al damunt de l'amplia serralada de turons al l'extrem de la vall. Anant bé, tenia una hora de llum de dia.

Va veure la seva vida entera com una ruïna d'allà en endavant. Si vivia cinquanta anys més - molt improbable - sentia que no ho superaria mai, d'haver abandonat el gos. Sentia que estava acabat si no trobava el gos. Un home que abandonava un gos petit no valia un rave. Aquesta mena d'homes poden fer qualsevol cosa, no s'aturen davant de res.

Es va regirar en el seient, va continuar mirant a la cara eixamplada del sol mentre es ponia en el turons. S'adonava que la situació havia sortit de proporcions ara, però no hi podia fer res. S'adonava que d'alguna manera havia de restituir el gos, igual que la nit abans s'havia adonat que l'havia de perdre.

- Soc jo el que em torno boig, va dir i llavors va moure el cap per aprovar-ho.

Aquesta vegada va arribar-hi per l'altre cantó, pel camp en el que l'havia deixat anar, alerta als senyals de moviment.

- Tan de bo estigui aquí, va dir.

Va parar el cotxe i va examinar el camp, llavors va avançar, poc a poc. Un tot terreny amb el motor a punt mort estava aparcat l'entrada de la casa solitària, i va veure una dona ben vestida amb sabates de talons sortir de la porta del davant amb una nena petita. El van mirar mentre passava. Més lluny va girar a l'esquerra, els seus ulls copsaven el carrer i els patis a cada cantó tan lluny com hi podia veure. Res, dos noiets amb bicicletes una mançana més enllà estaven al costat d'un cotxe aparcat.

- Hola, va dir als dos nois quan va arribar a la seva alçada. No heu pas vist traces d'un petit gos blanc per aquí al voltant avui nois? Una mena de gos blanc pelut? Jo n'he perdut un.

Un dels nois només se'l mirava. L'altre va dir - He vist una pila de nens jugant amb un gos per allà baix aquesta tarda. Al carrer de l'altre cantó d'aquest. No se quina mena de gos era. Potser era blanc. - Hi havia una pila de nens.

- D'acord, bé. Gràcies, va dir l'Albert. - Moltes gràcies nois, va dir.

Va girar a la dreta al final del carrer. Es va concentrar en el carrer que tenia al davant. El sol s'havia post ara. Era quasi bé fosc. S'alçaven cases les unes al costat de les altres, arbres, prats, pals de telèfon, cotxes aparcats, li va semblar que tot era seré, tranquil. Podia sentir un com cridava els seus fills; va veure una dona amb un davantal sortir a la porta il·luminada de casa seva.

- Hi ha encara una oportunitat per a mi? Va dir l'Albert. Va sentir que li venien llàgrimes als ulls. Estava destarotat. No va poder fer altrament que somriure's a si mateix i sacsejar el cap mentre es treia el mocador. Llavors va veure un grup de nens baixant el carrer. Els va fer senyals per cridar-los l'atenció. - Què nois, no heu pas vist el rastre d'un gos blanc petit? Els va dir l'Albert.

- És clar que sí, va dir un noi. És el seu gos?

L'Albert va fer que sí.

Justament estàvem jugant amb ell encara no fa un minut, al capdavant del carrer.

- Vostè te nens? una de les nenes va parlar.

- En tinc, va dir l'Albert.

- L'Esteve diu que se'l quedarà. No te gos, va dir el noi.

- No ho veig clar, va dir l'Albert. - No crec que això els agradi als meus fills. És d'ells. Només s'ha perdut. Va dir l'Albert.

Va continuar avall pel carrer. Feia fosc ara, difícil de veure-s'hi, i va començar a espantar-se de nou, renegant silenciosament. Va renegar de lo cap de cony que era, canviant de parer aquí i allà, primer això, al cap d'un moment això altre.

Aleshores va veure el gos. Es va adonar que se l'estava mirant des de feia una estona. El gos es movia lentament, ensumant l'herba al llarg de la cleda. L'Albert va sortir del cotxe, i es va endinsar en el prat. Ajupint-se endavant mentre caminava, cridant, - Suzy, Suzy, Suzy.

La gossa es va parar quan el va veure. Va aixecar el cap. L'Albert es va asseure sobre els talons, va estendre els braços, esperant. Es van mirar l'un a l'altre. El gos va moure la cua en senyal de benvinguda. Es va estirar amb el cap entre les potes i se'l va mirar. Ell esperava. El gos es va llevar, va donar la volta a la cleda i es va perdre de vista.

L'Albert va restar assegut. Va pensar que no es sentia tan malament, comptat i debatut. El món estava ple de gossos. Hi havia gossos i gossos. D'alguns gossos no se'n pot fer absolutament res.

bl esblaït bé mà comí rave bo
esblancaït

jitter sneak ruffled sluggish Drugged goddamn rake coax pound levee, handful squat
insubstantial stool sear clumsy curler puffy wobble fluttery doughy slump crumpled
shaggy squirm pitch amazed greeting

arrugat doldre

cushy coax maze sneak pry screen utility crotch wade shuffleboard step faucet bound
break fret